

Sygn. akt II Ca 216/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSR del. Mariusz Kubiczek (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa Z. M.

przeciwko Kołu (...) z siedzibą w P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 23 września 2014 roku, sygn. akt I C 1447/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach pierwszym i trzecim sentencji w ten sposób, że zasądza od pozwanego Koła (...) z siedzibą w P. na rzecz powoda Z. M. kwotę 2.100 (dwa tysiące sto) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty oraz 1.543 (jeden tysiąc pięćset czterdzieści trzy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego Koła (...) z siedzibą w P. na rzecz powoda Z. M. kwotę 418 (czterysta osiemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 216/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu sprawy z powództwa Z. M. przeciwko Kołu (...) z siedzibą w P.. o zapłatę :

1. zasądził od pozwanego Koła (...) „(...)” z siedzibą w P.. na rzecz powoda Z. M. kwotę 180,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądził od powoda Z. M. na rzecz pozwanego Koła (...) z siedzibą w P.. kwotę 2 715,47 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Powód Z. M. jest użytkownikiem gruntów położonych w miejscowości P. G., gminie W. o powierzchni 3 ha . Grunty te stanowi ziemia V klasy. Powód uprawiał te grunty na mocy umowy dzierżaw zawartej z E. M..

W 2011 r. grunty te zostały obsiane przez powoda kukurydzą. Obsiania gruntów kukurydzą powód dokonał pierwszy raz. W tym roku zwierzyna leśna /dziki/ spowodowała szkody w zbiorach zasianej kukurydzy.

W dniu 22 sierpnia 2011 roku powód Z. M. zgłosił powstałą szkodę pozwanemu Kołu (...). Z kolei w dniu 26 września 2011 roku powód wystąpił do strony pozwanej o przeprowadzenie ostatecznego szacowania szkody, które odbyło się dwa dni później tj. dnia 28 września 2011 roku. Po przeprowadzeniu stosownych czynności na gruncie pozwane Koło (...) z siedzibą w P.. wypłaciło powodowi tytułem szkód w jego uprawach kwotę 160,00 złotych.

Sporządzenie protokołu z ostatecznego szacowania szkody poprzedzone zostało przeprowadzeniem przez przedstawicieli pozwanego K. oględzin w dniu 25 sierpnia 2011 roku. Z oględzin tych wynikało, iż obszar upraw który został uszkodzony wynosił 1,0 ha, zaś szacunkowy procent zniszczeń na uszkodzonym obszarze określony został na 5 %.

Z kolei w protokole z dnia 28 września 2011 roku przyjęto, iż obszar upraw który został uszkodzony wynosił 2,0 ha, zaś szacunkowy procent zniszczeń na uszkodzonym obszarze określony został na 5 %. W protokole znajduje się zapis, iż z rolnikiem uzgodniono wydajność w wysokości 50 dt/h oraz cenę mokrej kukurydzy w kwocie 40,00 zł/dt.

Powód Z. M. odmówił podpisania przedmiotowego protokołu, uznając że wysokość odkodowania (określona w protokole na kwotę 180,00 złotych) jest zbyt niska.

Pomiędzy pierwszymi a drugimi oględzinami szkoda na polach powoda zwiększyła się o 100%.

W trakcie szacowania szkód z udziałem powoda nie został sporządzony szkic, albowiem wszystko zostało pomierzone.

W trakcie kolejnych oględzin w dniu 28 września 2011 roku przedstawiciel strony pozwanej ustalili, iż uszkodzenia na gruncie miały charakter uszkodzeń gniazdowych i punktowych, przy czym gniazdowe nie przekraczały 10 m², zaś każde punktowe 1 m². Uszkodzeń gniazdowych leśnicy stwierdzili 40, zaś punktowych 100.

Na zlecenie powoda Z. M. sporządzona została prywatna opinia, wykonana przez pracowników (...) Organizacji (...), Oddział w P.. z której wynikało, że szkody powstałe w jego uprawach wynoszą 1.728,00 złotych.

Wydanie przedmiotowej opinii zostało poprzedzone wizją na gruncie przedstawicieli (...) Organizacji (...) w dniu 29 września 2011 roku. W opinii przyjęte zostało, iż szkody objęły 12 % uprawy tj. 0,36 ha gruntu. Za jej sporządzenie powód zapłacił kwotę 984,00 złotych.

Wydanie prywatnej opinii poprzedziły oględziny gruntu uprawianego przez powoda, w których udziału nie brali jednak przedstawiciele strony pozwanej.

Zniszczenia na polach powoda były na obszarach upraw przy lesie a im dalej od lasy były one mniejsze.

Powód zabezpieczał grunt obsiany przez siebie kukurydzą, palikami (pomiędzy którymi nie było żadnej siatki), szmatkami odstraszającymi zwierzęta. Uprawiając kukurydzę robił także opryski oraz stosował nawozy. Powód nie mógł od razu zebrać z pola kukurydzy, albowiem ziarno było mokre.

Wysokość szkody w uprawach powoda Z. M. wynosi 360,00 złotych.

Podjęte przez strony negocjacje zmierzające do ugodowego zakończenia postępowania nie przyniosły żadnego rezultatu, (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przedstawionego przez obie strony toczącego się procesu.

Zdaniem Sądu zeznania przesłuchanych w sprawie świadków zasadniczo niczego istotnego do sprawy nie wniosły. Zeznania świadków W. S. k. 127-128, M. M. k. 128, E. K. k. 128-129 oraz E. W. k.130 potwierdziły istnienie zniszczeń na polach powoda, wskazując, że większe zniszczenia były na obszarach upraw przy lesie a im dalej od lasy były one mniejsze. Świadczy ci potwierdzili również stosowanie przez powoda pewnych zabezpieczeń przed zwierzyną leśną oraz stosownie nawozów i oprysków. Z zeznań tych nie da się jednak określić precyzyjnie zakresu szkód powstałych na polu powoda (zarówno co do zniszczeń kukurydzy jak i ich obszaru).

Zakres ten zdaniem Sądu wynika z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków P. S. (k.128-129) oraz S. W. (k.130-131), które potwierdzone są także sporządzoną przez nich notatką z dnia 28 września 2011 r. (k.48). W tej sytuacji to w oparciu o te zeznania oraz sporządzone protokoły (zwłaszcza protokół ostatecznego szacowania) winno się ustalić wielkość szkody w uprawach kukurydzy na polach dzierzawionych przez powoda. Z kolei zeznania trzeciego z pracowników Koła (...) (k. 131) niczego do sprawy nie wniosły (nie mają żadnego znaczenia dla jej rozstrzygnięcia), podobnie jak zeznania T. K. (k. 131-132) z przyczyn wskazanych poniżej.

Sąd podzielił argumentację zawartą w piśmie pełnomocnika strony pozwanej z dnia 16 kwietnia 2014 r. (k.230-231).

Zdaniem Sądu prywatna opinia sporządzona na wniosek powoda Z. M. nie może zostać wzięta pod uwagę, albowiem przy jej sporządzeniu nie byli obecni przedstawiciele strony pozwanej (nie zostali oni nawet poinformowani, iż jakiegokolwiek czynności na gruncie powoda będą wykonywane, co niewątpliwie dałoby im możliwość zgłoszenia ewentualnych zastrzeżeń czy też wątpliwości). Pierwsza opinia biegłego sądowego R. B. w której oszacował on wielkość szkód spowodowanych w uprawach powoda na kwotę 1.296,00 złotych (k. 146-168) opierała się w przeważającej części na zapisach zawartych w prywatnej opinii sporządzonej przez pracowników (...)Organizacji(...)w P..

Ustalając wielkość obszaru na jakim doszło do powstania szkody Sąd oprął się na dokumentach w postaci sporządzonych protokołów i wydanej na ich podstawie opinii biegłego sądowego R. B. (k. 258-259). Protokół wsteczny szacowania szkody (k.46-47) jest jedynym dokumentem jaki został sporządzony w obecności obu stron przedmiotowego procesu. W ich obecności ustalony został zarówno obszar upraw jak i wielkość obszaru uszkodzeń. Zasadnie wskazuje pełnomocnik strony pozwanej, iż dokument ten pokrywa się z zeznaniami złożonymi przez świadków na posiedzeniu w dniu 13 maja 2013 r., jest również zbieżny z zapisami notatki (k.49) sporządzonej przez pracowników Koła (...) (wynika z niej iż uszkodzenia na gruncie powoda spowodowane przez zwierzynę leśną miały charakter uszkodzeń gniazdowych i punktowych, przy czym gniazdowe nie przekraczały 10 m², zaś każde punktowe 1 m², zaś uszkodzeń gniazdowych leśnicy stwierdzili 40, zaś punktowych 100).

W tej sytuacji dla Sądu oczywistym było, iż te ustalenia jako poczynione w najbardziej zbliżonym okresie czasu do powstania szkody (którą powód zgłosił w dniu 22 sierpnia 2011 roku) są podstawą do ustalenia jej wielkości.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo strony powodowej jest częściowo uzasadnione.

Jak zasadnie wskazuje strona powodowa bezspornym w niniejszej sprawie jest odpowiedzialność pozwanego Koła (...) z siedzibą w P.. za powstałe szkody, co wynika z jego uznania i wypłaty powodowi Z. M. kwoty 180,00 złotych za

stwierdzone szkody. Sporną okolicznością w sprawie było ustalenie wysokości odszkodowania należnego powodowi za zniszczenia spowodowane przez zwierzynę leśną w uprawach kukurydzy. Strona pozwana po przeprowadzeniu stosownego postępowania wyjaśniającego, uznając zasadę swej odpowiedzialności wypłaciła powodowi kwotę 180,00 złotych za powstałe szkody.

Stosownie do treści art. 46 ustawy z dnia 13 października 1995 r. „Prawo łowieckie” (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 1226 z późn. zm.) dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego obowiązany jest do wynagrodzenia szkód wyrządzonych w uprawach i płodach rolnych przez dziki, łosie, jelenie, daniiele i sarny. Przepis ten wraz z kolejnymi artykułami prawa łowieckiego (art. 47-49) wyznaczają podstawę odpowiedzialności strony pozwanej. Ostateczny protokół szacowania szkody sporządzony został w zakresie wyliczenia wartości szkody stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 marca 2010 roku w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowania szkody w uprawach i płodach rolnych (§ 4 ust. 6 rozporządzenia).

W świetle powyżej przedstawionych ustaleń wysokość szkody jaka powstała u powoda w związku ze zniszczeniami spowodowanymi przez zwierzynę leśną - dziki wynosi 360,00 złotych.

W tej sytuacji zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda Z. M. od pozwanego Koła (...) kwoty 180,00 złotych (albowiem strona pozwana zapłaciła powodowi już kwotę 180,00 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

W pozostałym zakresie powództwo strony powodowej Sąd jako zbyt wygórowane oddalił.

O kosztach procesu (punkt 3 wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., mając na uwadze iż strona pozwana wygrał w sprawę w przeważającej części, zaś na zasądzoną kwotę poza wynagrodzeniem pełnomocnika strony pozwanej oraz opłaty skarbowej za pełnomocnictwo złożyły się wydatki poniesione przez pozwanego w związku wydanymi w sprawie opiniami biegłego sądowego.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pełnomocnik powoda w zakresie punktu 2. i 3. Zaskarżonego, zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. :

1/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu w postaci opinii biegłego R. B. (wraz z jej uzupełnieniami), polegającą na uznaniu, że biegły w ostatecznej wersji swojej opinii potwierdził, że faktyczny obszar upraw dotkniętych szkodą pokrywał się z ustaleniami wynikającymi z protokołu ostatecznego szacowania szkody z dnia 28.09.2011 roku, w sytuacji gdy ostateczne uzupełnienie opinii zawierające wyliczenie szkody uwzględniające ustalenia tego protokołu zostało sporządzone na wyraźne żądanie Sądu, lecz biegły ocenił, w oparciu o posiadaną wiedzę specjalistyczną, że wielkość obszaru dotkniętego szkodą jest mało prawdopodobna i znacząco zaniżona;

2/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu w postaci protokołu ostatecznego szacowania szkody z 28.09.2011 roku oraz przedłożonej przez powoda dokumentacji fotograficznej obrazującej zakres zniszczonych upraw, polegającą na uznaniu, że spośród zebranego materiału dowodowego wyłącznie wskazany protokół może w sposób wiarygodny określać wielkość zniszczeń z uwagi na fakt, że w czasie jego sporządzania obecne były obie strony sporu, w sytuacji gdy w aktach sprawy znajdują się inne dowody, które w sposób obiektywny i pełny obrazują wielkość szkód, w tym w szczególności w postaci przedstawionej przez powoda dokumentacji fotograficznej,

3/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę całokształtu materiału dowodowego polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, iż całość szkody spowodowanej przez dziki i podlegającej naprawieniu w toku przedmiotowego postępowania powstała do dnia 28.09.2011 roku, w sytuacji gdy zarówno z treści, jak i z zeznań powoda, jak i przedstawionej przez niego dokumentacji fotograficznej jednoznacznie wynikało, że wielkość szkody została powiększona na skutek kolejnych wtargnięć dzików, które nastąpiły w okresie pomiędzy 28.09.2011 roku a 18.10.2011 roku,

4/ art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu w postaci prywatnej opinii NOT z dnia 18.10.2011 roku, polegającą na uznaniu, że nie może ona być wzięta pod uwagę jako dowód, z uwagi na fakt, że w jej sporządzaniu nie brali udziału przedstawiciele pozwanego, w sytuacji gdy dowód ten ma status dokumentu prywatnego i jako taki ma ona określony walor dowodowy podlega ocenie na zasadach ogólnych przez sąd jako dowód na to, że określona osoba złożyła oświadczenie o określonej treści, zaś uczestniczenie strony pozwanej w jego sporządzeniu nie może mieć wpływu dla statusu procesowego tego dokumentu;

5/ art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a/ uznanie, że w sytuacji gdy biegły R. B. został zobowiązany do sporządzenia opinii na okoliczność określenia wielkości szkody poniesionej przez Powoda, to przekroczeniem jego kompetencji jest określenie w oparciu o całokształt zebranego materiału dowodowego obszaru i wielkości upraw objętych szkodą,

b/ nie uwzględnienie wniosków wynikających z opinii biegłego R. B. w zakresie w jakim określił on obszar upraw dotkniętych szkodą w sposób odmienny niż wynikało to z protokołu ostatecznego szacowania szkody z dnia 28.09.2011 roku, w sytuacji gdy jego opinia nie została przez Sąd uznana w jakimkolwiek zakresie za niepełną, niespójną lub niejasną;

Opinia biegłego, która nie przekonała sądu nie może być weryfikowana, a zwłaszcza dyskwalifikowana w całości bądź co do wniosków, bez posłużenia się wiedzą specjalistyczną. Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności, czy logiczności. Nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego lub w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń.

6/ art. 316 § 1 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przy rozpoznawaniu sprawy jednego z jej wątków mającego bezpośredni wpływ na wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, tj. odszkodowania z tytułu celowych wydatków poniesionych przez powoda na ustalenie wysokości poniesionej szkody w uprawach w związku ze zleceniem (...) sporządzenia prywatnej opinii w tym przedmiocie,

7/ art. 328 § 2 k.p.c. poprzez:

a) całkowite pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania przyczyn, dla których Sąd I instancji nie uwzględnił zasadności roszczenia powoda w zakresie obowiązku zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii przez (...) i nie uznał za wiarygodne przedstawionych na tę okoliczność przez powoda dowodów;

b) brak jakiegokolwiek ustosunkowania się do notatki z dnia 15.05.2012 roku, sporządzonej przez pozwanego, w której uznał on roszczenie powoda do kwoty 1.000,00 zł i nie wyjaśnienie przyczyn, dla których odmówił wiarygodności temu dowodowi i nie dokonał ustaleń faktycznych na jego podstawie, mimo że oświadczenie to jako pochodzące bezpośrednio od pozwanego należało traktować za wiążące i wiarygodne.

W związku z podniesionymi zarzutami apelant wniósł na podstawie art. 368 § 1 pkt. 5 k.p.c. o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna.

Dokonując oceny zarzutów podniesionych w apelacji przez powoda, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że należy zaakceptować stanowisko apelanta zawarte w apelacji. Zasadnie bowiem podnosi powód w apelacji, że ocena materiału

dowodowego przeprowadzona przez Sąd Rejonowy, jest dowolna i nie mieści się w granicach wyznaczonych przez przepis art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają w szczególności : obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych /zgodnie z zasadami logicznego rozumowania/, ramy proceduralne /ocena dowodów musi respektować pewne warunki określone przez prawo procesowe, w szczególności przepisy art. 227 – 234 k.p.c./, wreszcie poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów dokonywana jest przez pryzmat własnych przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych, ale powinna także uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685)98, opubl. OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655/.

W kontekście tych uwag zarzut przekroczenia przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów należy podzielić, gdyż zarówno ocena dowodów jak i wywiedzione na tej podstawie wnioski Sądu meriti są w znacznej mierze nieprawidłowe. Sąd Rejonowy w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, wymagających wiadomości specjalnych przeprowadził dowód z opinii biegłego w zakresie szacowania szkód łowieckich upraw rolniczych i leśnych /R. B./ poddając de facto analizie twierdzenia zawarte w złożonej przez powoda ekspertyzie opracowanej na jego zlecenie przez rzeczoznawcę (...), świadka T. K..

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że złożone przez stronę ekspertyzy opracowane na zlecenie strony co do zasady należy traktować jako głos w sprawie, wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony. Jeżeli jednak strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód, wówczas istnieją podstawy do przypisania owej opinii także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego /art. 245 k.p.c./ . Należy natomiast pamiętać, że pozasądowa opinia rzeczoznawcy jako dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała, wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Dlatego też twierdzenia zawarte w tego rodzaju opinii, a dotyczące wiadomości specjalnych, mogą stać się podstawą poczynienia ustaleń faktycznych w zasadzie tylko wówczas, gdy okoliczności te zostaną przyznane przez stronę przeciwną /art.229 k.p.c./ albo też, gdy sąd uzna je za przydatne wobec braku zaprzeczenia przez stronę przeciwną /art. 230 k.p.c./. Natomiast zakwestionowanie twierdzeń powoduje, że sąd nie będzie mógł dokonać ustaleń faktycznych /wymagających wiadomości specjalnych/ zgodnie z tymi twierdzeniami bez przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego /porusza wyrok SN z dnia 15 stycznia 2010 roku, I CSK 199)09- Legalis, również wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2011 roku, I ACa 133)11- Legalis/.

Biegły sądowy zarówno w opinii zasadniczej /k-153/ jak i uzupełniającej /k-219/ stwierdził jednoznacznie, że dokonując analizy: zdjęć złożonych przez powoda a obrazujących zakres szkody w uprawach, jak również zeznań złożonych przez świadka- rzeczoznawcę(...) doszedł do przekonania, że rzeczoznawca (...) jako jedyna z osób dokonujących oględzin spornej uprawy, zmierzyła powierzchnię zredukowaną. Konkludując biegły uznał, że do obliczeń należy przyjąć powierzchnię zredukowaną (0,36 ha) na podstawie ekspertyzy opracowanej przez (...) Organizację(...). Ekspertyza (...) opracowana na zlecenie powoda jest przydatna i wiele wnosi do sprawy /k-160/. Biegły sądowy wyliczył wartość szkody poniesionej przez powoda w uprawach na kwotę 1.296,00 złotych. Ustalona w ten sposób przez biegłego sądowego wysokość szkody, koresponduje z innym dokumentem, którego Sąd Rejonowy pod uwagę nie wziął, a mianowicie z notatką sporządzoną w dniu 15 maja 2012 roku na okoliczność zawarcia ugody w sprawie szkody wyrządzonej przez dziki na plantacji kukurydzy, na działce użytkowanej przez Z. M.. Z treści powołanego dokumentu /k-48/ wynika, że przedstawiciele pozwanego Koła (...) zaproponowali powodowi odszkodowanie do kwoty 1.000,00 złotych.

Prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie prowadzić musi do wniosku, iż należne powodowi odszkodowanie stanowi kwota 2.100,00 złotych. Składa się na nią wartość odszkodowania ustalona

przez biegłego sądowego R. B. w kwocie 1.296,00 złotych pomniejszona o wypłacone powodowi przez pozwanego odszkodowanie w wysokości 180,00 złotych oraz kwota 984,00 złotych – stanowiąca koszt ekspertyzy(...)przeprowadzonej na zlecenie powoda. Powód bowiem miał prawo zlecić sporządzenie prywatnej ekspertyzy, a żądanie zwrotu poniesionych z tego tytułu wydatków znajduje usprawiedliwienie w okolicznościach sprawy.

Dlatego też, mając na względzie powyższe rozważania należało na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienić zaskarżony wyrok w punktach; pierwszym oraz trzecim sentencji i zasądzić od pozwanego Koła (...) „(...)” z siedzibą w P.. na rzecz powoda Z. M. kwotę 2.100,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.543,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Termin biegu odsetek ustawowych przyjęty został od dnia 26 czerwca 2012 roku, tj. od dnia wniesienia pozwu, na podstawie art. 481 § 1 k.c.

W pozostałej części apelację jako bezzasadną Sąd Okręgowy oddalił , a to w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. przyjmując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia, gdyż powód wygrał sprawę w 83 %.

Natomiast o kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy